

Kuuliaisuus näylle Ap.t. 26:1-32

1. Agrippa sanoi Paavalille: "Sinun on lupa puhua puolestasi." Silloin Paavali ojensi käntensä ja sanoi puolustukseksi:
2. "Kuningas Agrippa! Pidän itseäni onnekkaina, kun saan tänään sinun edessäsi puolustautua kaikkia juutalaisten syytöksiä vastaan,
3. varsinkin kun sinä olet kaikkien juutalaisten tapojen ja riitakysymysten tuntija. Siksi pyydän sinua kärsivällisesti kuuntelemaan minua.
4. Kaikki juutalaiset tuntevat minun elämäni nuoruudestani asti, koska alusta alkaen olen elänyt kansani keskuudessa Jerusalemissa.
5. He tuntevat minut jo ennestään, jos vain tahtovat todistaa, että **minä uskontomme ankarimman lahkoon mukaisesti olen elänyt fariseuksena.**
6. Nyt seison tuomittavana sen tähden, että **panen toivoni lupaukseen, jonka Jumala on antanut meidän isillemme.**
7. Sen lupauksen toteutumista toivovat meidän kaksitoista heimoamme, kun ne palvelevat Jumalaa lakkaamatta, yötä päivää. Tämän toivon vuoksi, kuningas, juutalaiset syyttävät minua.
8. Miksi teistä on uskomatonta, että **Jumala herättää kuolleet?**
9. Minäkin **luulin**, että minun tulee ankarasti vastustaa Jeesuksen, Nasaretilaisen, nimeä.
10. Niin minä teinkin Jerusalemissa. Saatuaani ylipapeilta valtuudet suljin monia pyhiä vankiloihin, ja kun heitä tapettiin, äänestin sen puolesta.
11. Kaikkiällä synagogissa minä usein yritin rankaisemalla **pakottaa heidät pilkkaamaan Jeesusta.** Menin niin pitkälle raivosani heitä vastaan, että vainosin heitä aina ulkomaiden kaupunkeihin asti."
12. "Näissä asioissa matkustin Damaskokseen ylipappien antamin valtuuksin ja heidän suostumuksellaan.
13. Silloin, keskellä päivää, kuningas, minä näin tiellä auringon paistetta kirkkaamman

valon leimahtavan taivaasta minun ja matkatoverieni ympärillä.

14. Me kaikki kaaduimme maahan, ja minä kuulin äänen sanovan minulle heprean kielellä: **'Saul, Saul, miksi vainoat minua? Työläs sinun on potkia pistimiä vastaan.'**

15. Minä kysyin: 'Herra, kuka olet?' Herra sanoi: **'Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat.'**

16. Nouse ja seiso jaloillasi! Minä olen ilmestynyt sinulle sitä varten, että **asettaisın sinut palvelijakseni ja sen todistajaksi**, mitä olet nähnyt ja mitä olet vielä näkevä, kun **ilmestyn sinulle.**

17. Minä pelastan sinut oman kansasi ja pakanoiden käsistä, joiden luo minä sinut lähetän

18. **avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valoon ja Saatanan vallasta Jumalan puoleen ja uskon kautta minuun saisivat synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.'**

19. Sen vuoksi, kuningas Agrippa, minä **en voinut olla tottelematta taivaallista näkyä**

20. vaan **julistin** ensin Damaskoksen ja Jerusalemin asukkaille, sitten kaikkialla Juudean maassa ja pakanakansojen parissa, **että on tehtävä parannus, käännäyttävä Jumalan puoleen ja tehtävä parannuksen mukaisia tekoja.**

21. Tämän takia juutalaiset ottivat minut kiinni temppeelialueella ja yrittivät surmata.

22. **Jumalan apua olen saanut tähän päivään asti**, ja nyt minä seison todistamassa sekä pienille että suurille. En puhu mitään muuta kuin **sitä, minkä profeetat ja Mooses ovat sanoneet tulevan tapahtumaan**, 23. **sitä että Kristuksen piti kärsiä ja kuoleiden ylösnousemuksen esikoisena julistaa valoa** sekä tälle kansalle että pakanoille."

24. Kun hän näin puolustautui, Festus sanoi kovalla äänellä: "Sinä olet hullu, Paavali! Paljot kirjoitukset tekevät sinut hulluksi."

25. Paavali vastasi: "En ole hullu, arvoisa Festus, vaan **puhun totuuden ja terveen järjen sanoja.**

26. Kuningas kyllä tuntee nämä asiat. Siksi puhunkin hänelle rohkeasti. En usko, että mikään näistä asioista on jäänyt häneltä huomaamatta, eiväthän ne ole tapahtuneet missään syrjäseudulla.

27. Uskotko profeettoja, kuningas Agrippa? Tiedän, että uskot."

28. Agrippa vastasi Paavalille: "Vähälläpä luulet taivuttavasi minut kristityksi."

29. Paavali sanoi: "**Toivoisin Jumalalta, että - tapahtuipa se vähällä tai paljon - et ainoastaan sinä vaan myös te kaikki, jotka minua tänään kuuntelette, tulisitte saman-**

laisiksi kuin minä, näitä kahleita lukuun ottamatta."

30. Silloin kuningas nousi, samoin maaherra sekä Bernike ja ne, jotka istuivat heidän kanssaan.

31. Pois mennessään he puhuivat keskenään: "Ei tämän miehen toiminnassa ole mitään, mistä ansaitsisi kuoleman tai kahleet."

32. Agrippa sanoi Festukselle: "Tämän miehen olisi voinut päästää vapaaksi, ellei hän olisi vedonnut keisariin."

Työnäky

Millainen on työnäkysi? Muistan erään kuvan, jonka silloinen seurustelukumppanini ja nykyinen vaimoni oli piirtänyt. Se kuvasi hyvin hänen työnäkyään sen jälkeen, kun hän oli tullut uskoon. Kuvassa oli ihmisiä kulkemassa kohti kadotusta ja uskovia, jotka yrittivät estää heitä hukkumasta. Lea sai tuon työnäyn samalla hetkellä, kun hän tuli uskoon Helsingin silloisessa Suurkirkossa ilta vesperissä papin sanoessa: "Jeesus on tullut pelastamaan syntisiä." Siihen asti hän oli ollut hyvin tietoinen syntisyydestään ja siitä, että oli kulkemassa kohti kadotusta. Mutta heti kun hän sai ottaa vastaan Jumalan armon, hän tiesi, että anteeksiantamuksen sanoma on vietävä kaikille ihmisille. Hän sai uskoontulohetkellä lähetysnäyn. Sille hän sai myös olla kuuliainen Suomessa ja Japanissa. Jälkimmäisessä hän sai olla viemässä evankeliumia 30 vuoden ajan. Sen teki mahdolliseksi se, että oli joukko ystäviä, joilla oloi sama näky hukkuvista sieluista ja halusivat tukea häntä lähetysnäyn toteutumisessa rukouksin ja uhrein.

Paavalikin sai työnäyn samalla hetkellä kuin kohtasi ylönousseen ja kirkastetun Jeesuksen. Viime kädessä uskovon työnäky ei olekaan näky tehtävästä työstä vaan näky Herrasta, joka on hänen kanssaan. Työtä ei voi tehdä ilman Jeesuksen läsnäoloa. Jeesus sanoi: "Ilman minua ette voi mitään tehdä".

Orjakuningas ja vapaa vanki (1)

Paavali oli tuotu hovijuhlaan pitämään viimeisen puolustuspuheensa ennen Roomaan lähtöä. Agrippa ja Paavali kohtasivat toisensa. Agrippa istui valtaistuimella kuninkaallisessa puvussaan ja hänen edessään seisoivat kahleissaan syytetty Paavali. Rabbiinisen kirjallisuuden mukaan Agrippa tunsu juutalaisen uskonnon kaikki yksityiskohdatkin. Hän oli juutalaisuuden asiantuntija. Mutta niin oli myös Paavali. Hänelle Vanha testamentti ei ollut vain pään tietoa, vaan hän tunsu myös sen sisältämän hengellisen merkityksen. Agrippa oli antautunut synnin harjoittamiseen, Paavali taas riemuitsi vapaudestaan, koska Herra Jeesus oli päästänyt hänet synnin vallasta. Agrippa oli orjuutettu kuningas, Paavali vanki, joka istui Kristuksen vapauden valtaistuimella.

Pelastaessaan Paavalin Jeesus oli luvannut lähettää hänet todistajakseen myös kuningasten eteen. Joutuminen vankeuteen avasi hänelle tilaisuuden julistaa evankeliumia maaherroille, kuninkaalle ja lopulta itse keisari Nerolle. Tuliko heistä kukaan uskoon, ei ole olennaista. Ratkaisevaa on, että Paavali oli uskollinen tehtävän an-

nolleen ja julisti koko evankeliumin ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Kristuksesta niille, joiden luokse Herra hänet johti. Sama tehtävä on yhä meilläkin.

Kestävät perusteet (2–23)

Saatuana kuninkaalta luvan puhua puolestaan Paavali aloitti kohteliaasti, antoi täyden tunnustuksen Agrippan asiantuntemukselle ja pyysi kuulijoitaan kuuntelemaan häntä kärsivällisesti. Paavali oli ilmeisen helpottunut, kun Agrippa kykeni ainakin teknisesti ymmärtämään, mistä kiistassa oli kysymys. Sisimmässään Paavali rukoili Herraa, että hänen puheensa avaisi Agrippan sydämen pelastuksen evankeliumille ylösnousseesta Kristuksesta. Paavali oli vakuuttunut siitä, että hänen todisteensa Herrasta olivat loogisesti kestäviä ja vakuuttavia. Siksi hän toivoi, että hän saisi ne kaikki kuninkaalle esittää. Agrippa kuunteli Paavalia kaikessa rauhassa aina siihen asti, kunnes Festus keskeytti puheen.

Jos meillä on vielä jotain epäilyjä itse evankeliumin luotettavuudesta ja erityisesti Jeesuksen ylösnousemuksen todisteista, meidän on syytä käydä ne huolellisesti läpi, niin että voimme selkeästi ja loogisesti ymmärrettävällä tavalla jakaa evankeliumia muille.

Kristuksen elämän henkilökohtaisuus

Festus oli järjestänyt tilaisuuden Agrippan ja Berenikeen kunniaksi ja kuulijoista valtaosa oli ei-juutalaisia. Siksi Paavali rajoittui kertomaan vain omista kokemuksistaan, jotka selittivät hänessä tapahtuneen rajun muutoksen ja hänen julistustoimintansa. Vaikka Paavali puhui omista asioistaan ja omaksi puolustukseksi, hän tiesi puhuvansa enemmästä:

"Minut on Kristuksen kanssa ristiinnaulittu. Enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa. Sen elämän, jota tässä ruumiissani vielä elän, elän uskoen Jumalan Poikaan, joka rakasti minua ja antoi henkensä puolestani." (Gal. 2:20)

Hänen kokemuksiaan ei voinut selittää muuta kuin yhdellä tavalla. Hän oli oppinut tuntemaan ylösnousseen Kristuksen ja päässyt hänen yhteyteensä. Kristinuskon totuudet osoittautuvat kestäviksi ja todistusvoimaisiksi elämässä, jonka ne luovat vastaanottajassaan.

Todistaessamme Jeesuksesta meidän on hyvä kerrata ihmisille sitä ihmettä, miten Vapahtaja tuli omaan elämäämme. Ei ole sen suurempaa armoa, kuin saada tulla Jumalan lapseksi ja siitä kannattaa puhua. Siinä ei ole kysymys itsensä kehumisesta, koska pelastus on kokonaan Herran teko elämässämme. Mutta juuri siksi sitä ei tarvitse hävetä.

Vetoamus ymmärrykseen ja tahtoon

Puolustuspuheessaan Paavali ei vedonnut vain kuninkaan loogiseen ajattelukykyyn, vaan hän lähti liikkeelle olettamuksesta, että kuningas oli myös vilpitön totuuden etsijä. Paavali vetosi voimakkaasti kuninkaaseen, että hän vetäisi käytännön johtopäätökset kuulemastaan totuudesta.

Kristillisen julistuksen kuuluu aina kaksi samanaikaista ja sisäkkäistä puolta. Toisaalta sen tulee aina pyrkiä loogisuudellaan ja totuudellisuudellaan vakuuttamaan kuulijan mielen ja pakottaa kuulijan ajatukset totuuden puolelle. Samalla sen tulee

kuitenkin myös vedota kuulijoiden tahtoon. Tahdon on taivuttava kuuliaiseksi totuudelle, jonka ymmärrys on päässyt käsittämään.

Paavalin menneisyys (4–8)

Aluksi Paavali pyysi Agrippaa palauttamaan mieleensä Paavalin menneisyyden: *"Minun elämäni on alusta alkaen kaikkien juutalaisten tiedossa. He tietävät, miten minä nuoruusvuosinani olen elänyt kansani parissa Jerusalemissa."* (4)

Sitten hän korosti entisen uskonnollisuutensa ahtautta: *"He tuntevat minut jo entuudestaan ja voivat todistaa – jos vain haluavat – että olin fariseus ja elin siis uskontomme ankarimman suunnan mukaan."* (5) Samalla hän osoitti sitoutuneensa juutalaisuuden keskeisimpään toivoon, ylösnousemususkoon.

Todistaessamme Jeesuksesta on hyvä kertoa myös niistä synneistä, joissa elimme ennen uskon tuloa. Niistä voi puhua siksi, että ne on saatu Jeesuksen uhrin tähden anteeksi. Niin voimme osoittaa, millaisen muutoksen Jeesuksen kohtaamisen elämässämme vaikutti.

Vilpitön vainoaja (9–11)

Sitten Paavali kuvasi ensikosketustaan Nasaretin Jeesuksen "tiehen". Uusi "lahko" oli herättänyt hänessä syvän vastenmielisyyden ja vihan, jota hän oli myös lähtenyt käytännössä ilmaisemaan:

"Minäkin elin ennen siinä luulossa, että minun tulee kaikin voimin taistella Jeesus Nasaretilaisen nimeä vastaan. Niin minä myös tein Jerusalemissa. Hankin ylipapeilta valtuudet ja toimitin vankilaan monia pyhiä, ja kun tuli kyse heidän surmaamisestaan, äänestin sen puolesta. Kerran toisensa jälkeen minä synagogissa rankaisin heitä ja yritin pakottaa heidät herjaamaan Jeesusta, ja ankarassa kiihkossani minä ulotin vainoretkeni oman maamme ulkopuolelle asti." (9–11)

Suuri kriisi (12–18)

Tästä Paavali jatkoi keskeisimpään asiaansa. Hän kertoi, miten hänen elämänsä kriisi tapahtui ja kaikki hänen elämässään muuttui. Matkalla Damaskokseen hän kohtasi Jeesuksen, jonka hän tiesi ristiinnaulituksi, mutta jonka kristityt väittivät elävän. Auringon paistetta kirkkaampi valo loisti hänen ympärillään. Häntä puhutteli hänelle täysin tuntematon ääni. Ääni oli ylikuonnollinen mutta selkeä ja todellinen. Yhtäkkiä hän tajusi, että häntä puhutteli Jeesus. Jeesus ei alkanut syytellä häntä, vaan kertoi tulleensa ottamaan Paavalin kiinni. Hänellä oli tarkoitus ja päämäärä Paavalia varten. Herra julisti, että hän tekisi Paavalista ylösnousemuksen julistajan ja pakalähetyksen uranuurtajan.

Kuuliaisuus näylle (19–23)

Sitten Paavali sanoi: *"Tämän vuoksi, kuningas Agrippa, minä en voinut olla tottelematta taivaallista näkyä."* (19) Miten muuten hän olisi voinut menetellä? Hänen oli pakko lähteä liikkeelle julistamaan Jeesuksen ylösnousemusta.

Paavali sivuutti monien vuosien kokemukset ja siirtyi oikeudenkäyntinsä keskeisimpään kiistakysymykseen: *"Tästä syystä juutalaiset ottivat minut temppelissä kiinni ja yrittivät hakata minut hengiltä."* (21)

Häntä syytettiin siitä, että hän todisti ylösnousemuksen tosiasiaista. Mutta Mooses ja profeetat todistivat, että Messiaan tulisi kärsiä ja nousta ylös. Messiaan ylösnousemuksen valo antoi oikean selityksen vanhan liiton lupauksille. Tämä valo kuului sekä juutalaisille että pakanoille. Paavali oli kohdannut elävänä sen Jeesuksen, jonka juutalaiset olivat tappaneet. Eikä hän yksinkertaisesti voinut tehdä muuta kuin seurata hänen kutsuaan.

Ylösnousemus

Paavali esitti johdonmukaiset perusteet omalle kääntymiselleen. Samalla hän vetosi kuninkaaseen, että myös hän taivuttaisi sydämensä kuuliaisiksi ylösnousemussanomalle.

Koko kristillinen sanoma keskittyy Jeesuksen ylösnousemukseen. Jos ylösnoussut, elävä, toimiva Jeesus siivilöidään pois Paavalin puheesta, mitään ei jää jäljelle. Ristin sovitus on ymmärrettävissä oikein vain ylösnousemuksen valossa. Uskoontulo merkitsee uudestisyntymistä elävään toivoon Jeesuksen ylösnousemuksen kautta.

Vastuu (18,19)

Jumalan tekojen edessä ihmisellä on vastuunsa. Hänen tulee *"kääntyä pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö"*. Kääntyvälle ihmiselle Jumala vastaa: *"Hän saa uskomalla Jeesukseen synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa."* Paavali halusi osoittaa etsivälle Agrippalle, että pelastukseen ei riitä vain näky Ylösnousesta, tarvitaan myös kuuliaisuus näylle. Ei riitä vain valo, tarvitaan vaeltamista siinä. Pelkkä evankeliumin kuuleminen ei riitä, tarvitaan suostuminen sen varaan. Muutos Paavalissa oli tapahtunut niin, ja se voisi tapahtua myös kuulijoissa.

Meidänkin tulee todistaessamme Jeesuksesta asettaa kuulijat ahtaan portin eteen. Siinä heidän on oltava kuuliaisia kehotukselle *"Tee parannus, tunnusta syntisi ja turvaudu Jeesuksen ristin sovitukseen!"* Tehtävämme on vedota ihmisten omaantuntoon, että he kääntyisivät ja antaisivat Herran pelastaa itsensä.

Keskeytys (24–26)

Puhetta seurannut Festus keskeytti sen kovalla äänellä: *"Paavali, sinä olet järjiltäsi! Kirjaviisaus on sekoittanut pääsi."* (24)

Festuksen lähtökohdista käsin keskeytys oli täysin ymmärrettävä. Sanoma kuoleman voittaneesta Jeesuksesta on todella mullistava ihmiselle, joka kuulee sen ensi kertaa. Paavali vastasi ensin Festukselle: *"En ole järjiltäni, arvoisa Festus. Minkä puhun, puhun totuuden ja terveen järjen mukaisesti. Kuninkaalle nämä asiat kyllä ovat tuttuja, ja siksi voinkin avoimesti puhua niistä hänelle. Yksikään niistä ei ole hänelle tuntematon, siitä olen varma – eihän tämä ole tapahtunut missään syrjäisessä kolkassa."* (25–26)

Meidän ei tule hämmästyä reaktioita, joita todistamisemme synnyttää. Jotkut torjuvat sen suoralta kädeltä, joku toinen jää miettimään asiaa ja joku etsijä saattaa välittömästäkin avata sydämensä pelastuksen sanomalle. Me emme ole vastuussa siitä, miten ihmiset ottavat sanan vastaan, mutta olemme vastuussa siitä, että kerromme evankeliumin ja että sen sisältö on koko evankeliumi.

Loppuvetoomus (27)

Sitten Paavali kokosi sanottavansa loppuvetoomukseen, jonka hän kohdisti Agrippan sydämen: *"Uskotko profeettoja, kuningas Agrippa? Minä tiedän, että uskot."* (27)

Paavali esitti kuninkaalle kysymyksen ja vastasi siihen itse myönteisesti. Niin Paavali halusi taivuttaa Agrippan tahdon kuuliaiseksi sille, minkä hän jo ymmärsi. Agrippa tunsu kertomuksen Jeesuksen elämästä, kuolemasta ja ylösnousemuksesta ja samalla hän uskoi vanhan liiton kirjoituksiin. Paavali tahtoi sanoa hänelle: "Liitä nämä kaksi asiaa yhteen, tee johtopäätökset asioista, taivuta tahtosi ylösnousseen Herran hallintaan!"

Todistajan tehtävä on vedota ihmisiin: *Monilla muillakin sanoilla hän (Pietari) todisti vakuuttavasti, ja hän kehotti heitä sanoen: "Antakaa pelastaa itsenne tästä kierosta sukupolvesta."* (Ap.t. 2:40)

Sellaisiksi kuin minä (28–32)

Mitä Agrippa vastasi? *"Vähälläpä luulet tekeväsi minut kristityksi."* (28)

Agrippa pani Paavalin vetoomuksen syrjään ja alkoi jutella Festuksen ja Berenikeen kanssa. Miten Agrippan lopulta kävi, emme tiedä. Mutta Paavalin vastaus Agrippan väistön on eräs hienoimpia kuvia hänen elämästään. Pyhän Hengen voimassa hän sinkosi koko sydämensä Agrippan ja muiden kuulijoiden sielunsyvyykseen saakka: *"Vähällä tai paljolla. Suokoon Jumala, että niin sinusta kuin teistä kaikista muistakin,"* siis Berenikestä, Festuksesta, upseereista ja virkamiehistä, *"jotka minua tänään kuulette, tulisi sellaisia kuin minä olen"*, ja sitten hieno kosketus Kristuksen mieltä – *"näitä kahleita lukuun ottamatta."* (29)

Paavali osoitti olevansa olosuhteittensa yläpuolella. Agrippa ja Berenike olivat purpurassa, Festus ja muut kunniamerkeissään. Paavali oli kahleissa odottamassa Roomaan lähettämistä ja mahdollista kuolemantuomiota. Silti hän sanoi: "Toivoisin Jumalalta, että teistä kaikista tulisi sellaisia kuin minä."

Niin hänen sydämensä huokaili tämän ylhäisen mutta syvimmiltään epätoivoisen ihmisjoukon puolesta. Paavalin sanoihin sisältyi ihmeellistä lempeyttä: "Agrippa, toivoisin voivani antaa sinulle sielun vapauden, mutta en näitä ulkoisia kahleita. Haluaisin antaa sinulle kaikki etuoikeudet, mutta en mitään taakkaa!"

Joka kerta, kun todistamme Jeesuksesta, kuulijat ymmärtävät aivan oikein sanomamme niin, että haluamme heistä tulevan samanlaisia, kuin me itsekin olemme. Siksi meidän on oltava tietoisia siitä, että elämämme on aina Jeesuksen edustamista maailmassa.

Kristillinen vilpittömyys

Kolmekymmentä kolme vuotta aikaisemmin Paavali oli ollut yhtä tosissaan ja vilpittön kuin tuona hetkenä. Silloin hän oli ollut valmis äänestämään Stefanoksen ja muiden kristittyjen murhaamisen puolesta. Nyt hän olisi ollut valmis kuolemaan pelastaakseen Agrippan, mutta hän ei halunnut panna kahleitaan Agrippan ylle. Tätä on Pyhän Hengen täyttämä kristillisuus. Levittäkäämme, monistakaamme ja soveltakaamme sitä! Vainoajan vilpittömyys ei ole kristillistä. Vilpittömyys, joka on

valmis kuolemaan vapauttaakseen sidotut, mutta ei pakota kenellekään kahleita, on kristillisyyttä.

Pastori Koorikin todistus

Synnyin Shimanen läänissä Zen-buddhalaisuuteen kuuluvan Sootoo-suunnan historiallisesti merkittävän Chooden -nimisen buddhalaistemppelin piirijohtajan kotiin. Ala-asteen ensimmäisestä luokasta kuudennelle asti kävin joka lauantai temppeleikoulua, joka on kristillisen pyhäkoulun vastine buddhalaisuudessa. Opiskelu sisälsi lauluja, joilla ylistettiin Buddhaa, ja opimme toistamaan buddhalaisia sutria (buddhalaisia pyhiä kirjoituksia). Buddhalaisen pappin selitysten kuuntelu oli hauskaa ja ne rauhoittivat lapsensydäntäni. Kodissani juhlittiin 8. päivä huhtikuuta Buddhan syntymäpäivää, kukkajuhlaa, huomattavasti komeammin kuin joulua konsanaan. Söimme juhlariisiä ja makeita soijapapukakkuja.

Kun nykyinen Chooden temppelin pappi meni naimisiin, puhemiehenä ja todistajana toimi isoisäni. Aina yläasteen alkuun asti buddhalainen temppele edusti minulle ainoata mahdollista pelastustietä, antoi sydämeeni rauhaa enkä epäillyt vähääkään, etteikö sen opetus olisi totta.

Sitten minua kohtasi syvä järkytys. Isoisoäitini kuoli. Hän oli toistanut buddhalaisia sutria päivittäin ja oli uskossaan erittäin palava Buddhan palvoja. Mutta kun hän joutui sairausvotteen, hänen päivänsä olivat kuolemaan asti pelkkää epätoivoa. Uskoni buddhalaisena alkoi horjua pahasti, kun näin 70 vuotta uskollisesti sutria toistaneen ja innokasta buddhalaisen uskonelämää viettäneen isoisoäitini menettävän toivonsa ja rauhansa ennen kuolemaansa. Siitä päivästä omaakin elämäni alkoi kalvaa kuolemanpelko.

Yliopistoajanani tuo jäytävä pelko muuttui hyvin todelliseksi. Sairastuin pariksi viikoksi ja jouduin syvän kauhun valtaan siitä, mitä minulle tapahtuisi, jos nyt kuolisin tässä tilassa. Olisin halunnut turvautua johonkin, löytää avun jostakin, mutta minulla ei ollut mitään mihin turvautua. Kun vointini hiukan parani, mennessäni markettiin ostoksille huomasin kaukana punaisen ristin. Merkillistä kyllä en palannutkaan kotiini, vaan ristin johtamana kävelin rakennuksen luo ja menin sisään. Sisällä tajusin, että kyseessä oli kristillinen kirkko. Paikka oli Koben Tarumin luterilainen kirkko. Sen silloiselta pastorilta Akio Hashimotolta sain kuulla Kristuksen rististä ja ylösnousemuksesta sekä syntikysymyksestä. Kuunnelllessani raamatunselitystä minulle heräsi ajatus, että tästä saattaisi löytyä vastaus minua ahdistaviin kysymyksiini.

Valmistuttuani yliopistosta palasin kotipuoleeni Tottorin lääniin, missä Yonagon luterilaisessa kirkossa pastori Yasushi Ikegami antoi minulle raamattuopetusta. 22 ikäisenä tein Jeesuksen Kristuksen edessä synneistäni parannuksen, uskoin ylösnousemuksen ja sain kasteen. Vasta 22 -vuotiaana pääsin ensi kerran maistamaan todellista elämäniloa.

Kolme vuotta myöhemmin vyöryi elämäni suuri koettelemus. Töissä oli kiireistä, yllirasittuneena sairastuin ja minulla todettiin krooninen haimatulehdus. Viiden kuukauden sairaalassa olon aikana tajusin, että, myös monet sairast, ahdistetut ja koettelemusten kanssa kamppailevat tarvitsevat Jeesuksen Kristuksen elämänsä niin kuin itsekin. Minun tulisi kertoa heille Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta, joka pelastaa meidät kaikenlaisesta ahdistuksesta ja synnistä. Herra kutsui näin minua kokotoimiseen julistustyöhön ja 27 vuoden iässä sain aloittaa opinnot teologisessa seminaarissa valmistuakseni papiksi.

Siitä asti kun sain tulla kristityksi, minua on toistuvasti rohkaissut seuraava Raamatun sana: "Mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Me vaelsimme kaikki eksyksissä niin kuin lampaat, kukin meistä poikesi omalle tielleen. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme." (Jes. 53:5-6)

Kristus tuli todellakin tänne maan päälle ja otti meidän syntimme, kärsimyksemme ja surumme kantaakseen ristin puulle. Siksi usko Kristuksen ristiin tulee voimaksemme. Niin kuin Jeesus Kristus herätettiin kuolleista, mekin saamme iankaikkisen elämän. Sydämeni halu on, että Japanissa monet uskoisivat Jeesukseen Kristukseen ja saisivat kokea todellista elämäniloa. (2006)

Entä sinä?

Sinä, Herran oma, et välttämättä ole saanut kutsua pastorin tai lähetystyöntekijän tehtävään, mutta jokaiselle Herra haluaa osoittaa suunnattoman rakkautensa hukkuvia ihmisiä kohtaan, niin että sinäkin saat näyn tehtävästä auttaa ihmisiä pimeydestä valoon. Herra kutsuu siuna olemaan kuuliainen tälle näylle.

Jos et vielä tunne Jeesusta henkilökohtaisena Vapahtajanasi, käänny parannuksessa Hänen puoleensa: "Tule Herra minun elämäni!" Löydät silloin elämän, joka on kahleissakin vapaampaa kuin kuninkaiden purppurassaan.